UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Katowice, dnia 28 października 2024 r.

dr hab. Marcin Janik prof. UŚ

Instytut Nauk Prawnych

Wydział Prawa i Administracji

Uniwersytet Śląski w Katowicac

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ

Pana mgr Jakuba Goericka

pt.: *„Prawno-administracyjna problematyka ochrony danych osobowych w Policji”*,

Olsztyn 2024 r., 391 stron maszynopisu przygotowanej pod kierunkiem

dr. hab. Jarosława Dobkowskiego, prof. UWM

W wykonaniu uchwały Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Prawne z dnia 26 września 2024 r., powołującej mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim Pana mgr Jakuba Goericka, przedkładam recenzję rozprawy doktorskiej pt.: *„Prawno-administracyjna problematyka ochrony danych osobowych w Policji”* Olsztyn 2024, s. 391 **z pozytywną oceną i wnioskiem** o podjęcie dalszych czynności w przewodzie doktorskim, w tym dopuszczeniu Doktoranta do publicznej obrony.

Uzasadniając sformułowaną powyżej ocenę oraz wynikające z niej wnioski, przedstawiam szczegółowe uwagi dotyczące recenzowanej dysertacji.

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

I. Wybór problemu badawczego i sformułowanie tytułu rozprawy doktorskiej

Tytuł dysertacji został sformułowany prawidłowo – zarówno pod względem zgodności formalnoprawnej użytych pojęć, jak i pod kątem poprawności logicznej i systemowej. Wybór tematu pracy został dokonany bardzo trafnie. W czym – jak można przypuszczać – swój udział miała ciekawość poznawcza Doktoranta, ale również wiedza i doświadczenie Pana Promotora Profesora Jarosława Dobkowskiego.

Prezentowany temat w zaproponowanej formie i określonym obszarze badań, nie był dotąd przedmiotem szerszego zainteresowania w doktrynie. Nieliczne publikacje, zazwyczaj jedynie pośrednio lub wybiórczo poruszające te kwestie, nie wypełniły dostrzegalnej luki w opracowaniach naukowych. Sposób podejścia do problemu oraz wieloaspektowe rozważania uzasadniają określenie przedstawionej do recenzji dysertacji jako nowatorskiej.

Omawiana rozprawa dotyczy istotnych zagadnień teoretycznych i prawnych o znaczącej — co warto podkreślić — doniosłości praktycznej. Przygotowanie tematu wymagało od Autora pogłębionej analizy licznych regulacji prawnych oraz odniesienia się do różnorodnych poglądów prezentowanych w piśmiennictwie prawniczym.

Autor postawił przed sobą ambitne zadanie zmierzające do ukazania skomplikowanych prawnie, niełatwych i aktualnych społecznie zagadnień. Kompleksowa analiza problematyki zakreślonej tytułem dysertacji łączyła się z koniecznością rozwikłania mnóstwa dylematów rodzących się na tle rozmaitych instytucji i pojęć niejednolicie pojmowanych, budzących wątpliwości i kontrowersje.

Przy przyjętym zakresie eksploracji, egzegezie rozbudowanych, niespójnych i przeistaczających się konstrukcji prawnych w pracy trzeba było uwzględnić, co uczyniono, rozmaite wątki. Ich wyszukanie i wprawne rozwijanie potwierdzają biegłość, wnikliwość i znakomitą orientację Autora w sferze istotnych dla wybranego tematu zagadnień.

Warto w tym miejscu zauważyć, że wybór obszaru badań, aczkolwiek istotny z punktu widzenia oceny dysertacji, nie przesądza jeszcze o jej wartości. Dalego wyzwaniem dla recenzenta jest udzielenie odpowiedzi na pytanie czy w ślad za trafnie dobranym obszarem badań, udało się Doktorantowi zrealizować nakreślone cele, a nade wszystko czy cele te zostały należycie wyartykułowane w recenzowanej pracy? Odpowiadając na to pytanie trzeba podkreślić, że Panu magistrowi Jakubowi Goerickowi zabieg ten udał się i to w stopniu więcej niż zadowalającym.

Pragnę w tym miejscu zwrócić uwagę na dwie kluczowe kwestie. Po pierwsze, Doktorant zrywa z powszechną praktyką pisania wielkich rozpraw na małe tematy i przywraca właściwe proporcje pomiędzy tym, co jest przedmiotem poznania naukowego, a tym, co nie wychodzi poza ramy komentarza do obowiązujących przepisów.

Po drugie, naukowa krytyka i praktyczno-teoretyczna ocena funkcjonowania ukształtowanych konstrukcji prawnych, w tym występujących regulacji normatywnych stała się możliwa z uwagi na dostatecznie długi czas obowiązywania regulacji normatywnych. Stąd też problemy badawcze zostały wybrane trafnie. Są one interesujące zarówno teoretycznie, jak i praktycznie. Stanowią przy tym istotny fragment porządku prawnego - niedostatecznie jak już wskazano powyżej rozpoznanego i spetryfikowanego z perspektywy nauk prawno-administracyjnych.

Na uwagę zasługuje również fakt, że Autor nie tylko zidentyfikował problematykę związana z ochroną danych osobowych w działalności Policji, ale również dostrzegł potrzebę rozwoju badań naukowych w zakresie wykorzystania nowych technologii w działalności organów ścigania. To właśnie trafna identyfikacja luk prawnych i niespójności systemowych wynikających z braku pełnej harmonizacji polskich regulacji z normami unijnymi, stanowi jedno z najważniejszych osiągnięć recenzowanej dysertacji.

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

II. Konstrukcja i treść dysertacji

Podział treści dysertacji na rozdziały i podrozdziały nie jest dowolna, a tytuły jednostek redakcyjnych odzwierciedlają zawarte w nich treści. Struktura podziału rozważań jest przy tym odpowiednia do przedmiotu pracy, a tak sformułowana całość jest logiczna i spójna. Pod kątem struktury wewnętrznej dysertację należy uznać za właściwie skonstruowaną, a — w kontekście podziału treści — za zachowaną w odpowiednich proporcjach.

Szczegółowe rozważania Autor zawarł w pięciu rozdziałach merytorycznych, w których tytuły i śródtytuły wewnętrznych części precyzyjnie obrazują myśl przewodnią i drogę poznania naukowego. Nadto rozdziały merytoryczne zostały poprzedzone wstępem, zaś pracę dopełnia zakończenie.

We wstępie Doktorant uzasadnił powody wyboru tematu, przedstawił przedmiot badawczy, cel i konstrukcję pracy oraz wymienił zastosowane metody badawcze. Jak wskazuje Autor, główny problem badawczy polega na tym, iż przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie określają wprost, na ile ochrona danych osobowych w Policji odbywa się na zasadach wyrażonych w RODO, a na ile w oparciu o przepisy ustanowione w związku z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywanie i ściganiem czynów zabronionych i wykonywaniem kar. Dlatego, jak deklaruje Autor, głównym celem pracy jest zweryfikowany, czy w sposób prawidłowo implementowano do krajowego prawa policyjnego unijne zasady ochrony danych osobowych wyrażone w RODO i Dyrektywie Policyjnej.

Autor sformułował tezę w sposób następujący: same przepisy ustawy implementującej Dyrektywę Policyjną oraz RODO, nie obejmują wszystkich procesów przetwarzania danych osobowych w Policji, a nadto obecny stan regulacji prawa policyjnego nie stwarza spójnego, przejrzystego i kompletnego systemu ochrony osób fizycznych, w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych. Ponadto, w celu rzetelniejszego zgłębienia tematyki i tym samym potwierdzenia bądź falsyfikacji postawionej tezy, Autor sformułował szereg pytań badawczych, mających kontekstualnie związek z kwestiami spójności, przejrzystości i kompletności systemu ochrony danych osobowych w Policji. Odpowiedź na zaproponowane pytania badawcze umożliwiła Autorowi możliwość sformułowania postulatów *de lege ferenda* mających na celu usprawnienie obowiązujących rozwiązań normatywnych.

Rozdział pierwszy pracy dotyczący *„Prawnej specyfiki danych osobowych wykorzystywanych w Policji"* składa się z trzech pomniejszych jednostek, w ramach której kolejno Autor skupia się na funkcjach Policji i jej zasobach osobo-poznawczych wykorzystywanych do realizacji jej zadań, dozwolonych zakresach danych osobowych jakie może przetwarzać Policja oraz charakterystyce stosowania technologii zautomatyzowanego podejmowania decyzji w pracy Policji. W niniejszym rozdziale dokonuje przekrojowej charakterystyki Policji w kontekście wykonywania zadań w ramach klasycznej administracji publicznej, a z drugiej strony formacji zbrojnej powołanej do ochrony życia, zdrowia, mienia oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Kolejnym wątkiem poruszonym w rozdziale jest przedstawienie zakresu danych osobowych, jakie Policja może przetwarzać przy wykonywaniu ustawowych zadań. Autor przy tym przedstawia sposoby formułowania tych zakresów w ustawie o Policji, prezentując rozmaite koncepcje i oceniając je przez pryzmat ich prawidłowości w kontekście zasady adekwatności przetwarzania danych osobowych.

Trzecim aspektem poruszonym w rozdziale jest charakterystyka zautomatyzowanego podejmowania decyzji z perspektywy prawa ochrony danych osobowych i przedstawienie możliwości użycia tego rozwiązania w polskiej Policji przez pryzmat doświadczeń organów ścigania innych państw w tym Stanów Zjednoczonych. Tak przedstawione zagadnienia w pierwszym rozdziale pokazują, złożoność procesów przetwarzania danych w Policji oraz stopień trudności problematyki, z którą przyszło się zmierzyć Autorowi dysertacji.

W rozdziale drugim skupiono się na: *„Prawnym kształtowaniu się europejskich standardów ochrony danych osobowych w odniesieniu do Policji"*. Jego treść obejmuje analizę zagadnień związanych z ewolucją prawną standardów Unii Europejskiej, a następnie wkładu Rady Europy w dziedzinie ochrony danych osobowych w Policji. Treść rozdziału zwieńczona jest pogłębioną analizą materialnych zakresów stosowania RODO i Dyrektywy Policyjnej, w celu sformułowania płaszczyzn delimitujących stosowanie obu aktów prawnych, co pozwoliło przez pryzmat tych obserwacji w dalszej części pracy przybliżyć Autora do zrealizowania celu badawczego.

W kontekście ewolucji prawnej standardów Unii Europejskiej w obszarze ochrony danych osobowych, Autor przybliża rys historyczny powstania III. filara, tj. współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, w ramach struktur filarowej powstałej wraz z przyjęciem Traktatu z Maastricht. Autor w tym kontekście pokazuje jak wraz z przyjmowaniem kolejnych traktatów zniesiono filar i zastąpiono go, obecnie funkcjonującą Przestrzenią Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Następnie Autor skupia się na wpływie orzecznictwa TSUE na standard ochrony danych osobowych i przedstawia wybrane najnowsze projekty legislacyjne Unii Europejskiej, pokazując tym samym aktywność legislacyjną organów Unii i potencjalny wpływ projektowanych aktów na obecnie obowiązujące zasady ochrony danych osobowych.

W kolejnym podrozdziale przedstawiona została charakterystyka Rady Europy jako organizacji wartości kreowanych w kontekście standardów ochrony danych osobowych, W tej części dysertacji pozytywnie należy odnieść się analizy bogatego dorobku orzeczeń ETPCz w sprawach naruszenia prywatności w kontekście uprawnień policyjnych. W podrozdziale tym pokazano, że ochrona danych osobowych wywodzona z prawa do prywatności na tle prawa Rady Europy jest interpretowana w sposób dynamiczny, a jej ramy znaczeniowe są reinterpretowane w kontekście nowych wyzwań technologicznych czy politycznych.

Ostatni podrozdział pracy sprowadza się do analizy materialnego zakresu stosowania RODO i Dyrektywy Policyjnej i tego, w jaki sposób dyrektywa została implementowana w polskim porządku prawnym. Warte podkreślenia jest także to, iż Doktorant przedstawia w tym podrozdziale doktrynalna koncepcje pojęcia bezpieczeństwa narodowego, jako czynności podlegającej wyłączeniu stosowania prawa Unii. Jest to o tyle poznawczo wartościowe z punktu widzenia pracy, gdyż organy Policji mogą wykonywać czynności w tym obszarze, lecz z braku funkcjonowania tej definicji w prawie pozytywnym, tego rodzaju czynności są trudne do precyzyjnego uchwycenia. W konkluzji podrozdziału Autor stwierdza, iż ustawa implementująca Dyrektywę Policyjna w sposób nieuprawniony zawęża krąg podmiotów objętych regulacją, a także wylicza inne błędy mogące wpłynąć na uchybienia w przetwarzaniu danych osobowych przez organy Policji.

Trzeci rozdział zogniskowany jest wokół podstaw i celów przetwarzania danych osobowych w Policji. W tej części pracy poruszone zostają przesłanki legalizujące i cele przetwarzania danych osobowych w Policji oraz przetwarzanie danych w ramach postępowania administracyjnego prowadzonego przez organy Policji. W części dotyczącej przesłanek legalizujących przetwarzanie Autor podkreśla, że w świetle RODO organy Policji mogą do przetwarzania danych osobowych korzystać z wszystkich przewidzianych w art. 6 Rozporządzenia przesłanek legalizujących przetwarzanie.

Autor przekonuje, iż kluczowe w tym kontekście jest to, czy dany cel wykonywany jest w ramach działań władczych czy niewładczych. W kolejnym podrozdziale podjęto kluczową tematykę celów przetwarzania danych osobowych, gdyż jak Autor wskazuje, wybór celu leży u podstaw wyboru właściwego aktu prawnego mającego zastosowanie do przetwarzania danych osobowych. W tej części rozdziału Autor dokonuje zestawienia celów przetwarzania pod rządami RODO oraz objętych stosowaniem ustawy wdrażającej Dyrektywę Policyjną. Niniejszy wywód posłużył Autorowi do negatywnej odpowiedzi na pytanie badawcze, w postaci ustalenia czy istnieje możliwość wystąpienia współstosowania RODO i Dyrektywy Policyjnej odnośnie tego samego procesu przetwarzania danych osobowych.

Ostatnim wątkiem podjętym w tym rozdziale jest przetwarzanie danych w ramach postępowania administracyjnego prowadzonego przez organy Policji. Jak uzasadnia Autor, zabieg ten służył wyeksponowaniu dużego obszaru zadań rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych przez organy Policji. Treść tego rozdziału świadczy o dojrzałości naukowej Autora, który jak już zostało wskazane powyżej, zaplanował i zrealizował swoje badania w sposób świadomy, metodologicznie poprawny, zaś wynik zaprezentował w uporządkowanej formie. Twierdzenia w tej części pracy zasługują na akceptację, zaś obserwacje utorowały drogę do dalszych szczegółowych wniosków ujętych w podsumowaniu pracy.

W rozdziale czwartym Autor skupił się na kwestiach administrowania zbiorami danych i wymianie danych osobowych w wymiarze krajowym i międzynarodowym. Rozważania towarzyszące administrowaniu zbiorami danych miały na celu potwierdzenie, że zakres danych poszczególnych administratorów danych Policji jest precyzyjnie określony w przepisach prawa.

Autor w tym kontekście dostarcza przykładów, w których w istocie zakres ten jest określony. Jednak problemem jest pozbawiona precyzji delegacja obowiązków Komendanta Głównego Policji jako administratora danych na podległych komendantów jednostek organizacyjnych Policji.

W dalszej części rozdziału Autor podjął udaną próbę zilustrowania przepływów danych osobowych w Policji dzieląc je na sferę wewnętrzną i zewnętrzną. W sferze wewnętrznej Autor rozważał, czy organy Policji między sobą mogą zawierać umowy powierzenia, jako że jest to klasyczny instrument przekazywania danych między administratorami. Jednak ze względu na podległość organizacyjną między organami, jest to teoretycznie nieprawidłowe, co skłoniło Autora do podważenia wcześniej opisanej struktury administratorów danych.

Z kolei w układzie zewnętrznym Autor wyróżnił przepływy na poziomie krajowym, a także międzynarodowym, wyodrębniając tę ostatnią płaszczyznę i analizując ją w osobnym podrozdziale. W tej kwestii Autor zastanawiał się, w jakich okolicznościach dochodzi do zmiany standardu ochrony danych osobowych wskutek przepływu danych przez Policję. Z obserwacji wynika, że wskutek wyłączenia podmiotowego służb specjalnych, w tym ABW i CBA ze stosowania ustawy implementującej Dyrektywę Policyjną, przekazywanie danych między tymi podmiotami, a Policją skutkuje obniżeniem standardu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych. Natomiast w części rozdziału dotyczącego wymiany międzynarodowej, Autor przedstawił różne scenariusze przekazywania danych, gdy odbiorca danych znajduje się w państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz jest to odbiorca państwa trzeciego i omówił skutki wynikające z takich sytuacji.

Ponadto, w podrozdziale tym omówione zostały agencje Unii Europejskiej i organizacje międzynarodowe, z którymi Policja prowadzi regularną wymianę danych osobowych. Należy skonstatować, iż tego typu badania są naturalną konsekwencją przyjętych założeń badawczych, zaś wywód w tej części pracy dopełnia obraz migracji danych osobowych w strukturach Policji i poza nią.

Ostatni rozdział poświęcony zostały prawom osób, których dane dotyczą w świetle zbiorów, jakimi administrują organy Policji. W pierwszej kolejności przedstawiona została charakterystyka uprawnień informacyjno-kontrolnych podmiotów danych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych. Następnie omówione zostały środki ochrony prawnej jednostki wobec przetwarzania danych przez Policję, a na koniec zestawione prawa podmiotów danych w kontekście administrowania zbiorami danych przez Policję. Autor usystematyzował uprawnienia informacyjno-kontrolne podmiotów danych przedstawiając podobieństwa i różnice w ich wykonaniu w trybie RODO i ustawy implementującej Dyrektywę Policyjną. W dalszej kolejności skupiono się na prawach podmiotowych przysługujących na wypadek niewywiązania się przez administratora danych Policji z obowiązku wykonania praw podmiotowych. Mowa tu o skardze do organu nadzorczego, skardze do sądu administracyjnego na rozstrzygnięcie organu nadzorczego oraz prawo do odszkodowania za powstałe naruszenie zasad ochrony danych osobowych.

Wreszcie Autor zestawił wyżej wymienione środki prawne do specyfiki zbiorów danych, jakimi administrują organy Policji. W tym celu przytoczył rozstrzygnięcia organu nadzorczego zapadające wskutek skarg podmiotów danych na odmowę wykonania uprawnień informacyjno-kontrolnych w zbiorach danych takich jak KSIP, SWDP czy Rejestr wykroczeń. Fakt przetwarzania przez organy policyjne danych bez wiedzy i zgody osób, których dane dotyczą znacznie bowiem utrudnia realizację praw podmiotowych. Dlatego, jak słusznie Autora zauważa, istotne jest prawidłowe przypisanie zbiorowi danych aktu prawnego mającego właściwe zastosowanie do przetwarzania w nim danych osobowych.

Zakończenie pracy zawiera końcowe spostrzeżenia z przeprowadzonych badań i konkluzje dotyczące możliwości zmian prawnych w wybranych obszarach. Jak wskazano we wstępie, celem badań było udzielenie odpowiedzi na pytanie czy system prawny ochrony danych osobowych w Policji jest wewnętrznie spójny, przejrzysty i kompletny. Analizując treść dysertacji można dostrzec, że Autor w wielu rozdziałach swoje obserwacji odnosi właśnie w kontekście trzech właściwości systemu prawnego, który zamierzał udowodnić. Takie podejście świadczy o zdecydowanym podejściu do prowadzonych badań i wiedzy o tym, jak należycie uzasadnić przyjętą tezę.

Przechodząc do oceny treści rozdziałów w całości należy wskazać, iż Doktorant wykazuje się dużą znajomość problematyki, którą się zajął. Autor sam zaznacza, że jego celem nie było przedstawienie wszystkich procesów przetwarzania danych, jakich dokonuje się w polskiej Policji, lecz próba przedstawienia zagadnień problemowych i poparcie ich odpowiednimi przykładami, w celu ustalenia potencjału do doskonalenia w danym zakresie. Stwierdzić należy, że postawione założenie Autor zrealizował z satysfakcjonującym skutkiem, gdyż wybrana problematyka prawna jest niezwykle obszerna pod względem materiału normatywnego.

W podsumowaniu pracy Autor przedstawia dokonane obserwacje kolejno w kontekście postawionych wcześniej pytań badawczych i czyni to z dużą precyzją. Całość pracy można uznać za wartościowe źródło poznania nie tylko funkcjonowania Policji, lecz także prawa ochrony danych osobowych.

III. Strona formalna dysertacji

Strona formalna dysertacji nie nasuwa istotniejszych zastrzeżeń. Oczywiście można dostrzec występujące w pracy błędy interpunkcyjne lub omyłki pisarskie, jak np.: *„organy ściągania"* (s. 274) czy podwójny znak zapytania we wstępie pracy (s. 8). Jednak ilość tych błędów nie rzutuje na całokształt przekazu w pracy i można wpisać je w ryzyko samodzielnego pisania pracy o takiej objętości.

Pomimo tych niedociągnięć, praca napisana jest starannie, przejrzyście i poprawną polszczyzną. Należy także podkreślić, że doktorant stosuje operacjonalizację pojęć właściwą dla prawa administracyjnego jak i prawa ochrony danych osobowych.

Praca zawiera liczne przypisy, które nie tylko odsyłają do źródeł, czyniąc tym samym zadość wymaganiom wynikającym z prawa autorskiego, lecz mają także wartość merytoryczną, ponieważ Autor stosuje je także do prowadzenia polemiki z poglądami doktryny, bądź nanoszenia swojego komentarza, nie zaburzając przy tym struktury tekstu właściwego.

Wskazane w tej części recenzji uwagi mają charakter wyłącznie techniczno-redakcyjny i zmierzają do pełniejszego podkreślenia walorów dysertacji, bez uszczerbku dla wysokiej oceny recenzowanej pracy.

IV. Źródła

Recenzowana praca jest należycie udokumentowana poglądami doktryny. Na bogatą bibliografię, zajmującą 37 stron, złożyło się ponad 314 pozycji literatury przedmiotu, 192 pozycje aktów prawnych przedstawionych według hierarchii obowiązywania. Ponadto Autor dobrał i wykorzystał 81 pozycji orzecznictwa, w tym wyroków ETPC, TSUE, TK, NSA, SN, WSA. Ponadto, w pracy wykorzystano 22 Decyzje Prezesa UODO i posłużono się 33 pozycjami sklasyfikowanymi jako inne źródła.

Zebranie tak pokaźnej literatury oraz jej prawidłowe wykorzystanie zasługuje na aprobatę i uznanie. Wyróżniającym się elementem pracy jest wykorzystanie tak szerokiego spektrum źródeł prawniczych i dokumentów o charakterze doktrynalnym oraz empirycznym, co nadaje dysertacji szczególnej głębi i umacnia jej wiarygodność jako rzetelnego opracowania naukowego.

Autor z wnikliwością analizuje regulacje prawne oraz poglądy doktryny, dokonując nie tylko ich przeglądu, ale nade wszystko przeprowadza udaną próbę ich analizy na podstawie, której wyprowadza własne oceny i wnioski.

Należy zauważyć, że optymalnie wykorzystano orzecznictwo, Autor nie ogranicza się bowiem do zacytowania wyciągniętych z kontekstu stwierdzeń poszczególnych składów orzeczniczych, lecz przedstawia rozstrzygnięcia w świetle ich stanów faktycznych w jakich zapadały. Pozwala to przede wszystkim w sposób bardziej doniosły zilustrować zawarte w pracy teoretyczne rozważania. Zaawansowana analiza teoretyczna, oparta na orzecznictwie europejskim dowodzi, że Autor z dużą dokładności i krytycyzmem rozważył, w jaki sposób orzeczenia te przekładaj się na praktyczne stosowanie norm w polskim systemie prawnym, a także jak wpływaj na ujednolicenie zasad ochrony danych osobowych w Policji.

Powyższe stanowi dowód nie tylko ogromnego nakładu pracy ze strony Pana mgr Jakuba Goericka, ale również znakomitej znajomości podjętego tematu oraz sumienności w jego zaprezentowaniu.

Myśli formułowane są w sposób w pełni zrozumiały, a Autor dysertacji wypowiada się z łatwością, jasno i z dbałością o poprawność językową. Sposób prowadzenia rozważań nie budzi zastrzeżeń, wywody są dojrzałe i jak to zostało powyżej wskazane, rzetelnie udokumentowane, zaś poglądy i oceny wyważone i rozsądne.

Należy uznać, że cele rozprawy zakreślone we wstępie zostały w pełni zrealizowane. Przyjęte metody badawcze oraz właściwie dobrane źródła umożliwiły wyciągnięcie prawidłowych wniosków w poszczególnych rozdziałach. Oceniana dysertacja jest pracą dojrzałą, poprawną warsztatowo, wartościową merytorycznie i — mam nadzieję — przydatną w praktyce stosowania prawa.

Wysoki poziom merytoryczny pracy, poparty precyzyjnym i spójnym doborem źródeł, stanowi dowód na to, że Autor nie tylko zna przepisy prawne dotyczące ochrony danych osobowych, ale także potrafi je interpretować i odnosić do realiów funkcjonowania Policji, co jest niezwykle istotne z perspektywy praktycznego stosowania prawa.

V. Metody opracowania

Autor ma świadomość, że żaden z kierunków nauki nie jest obszarem, w którym dominować powinna przypadkowość i brak rozeznania w kwestii stosowanych instrumentów metodologii badawczej. Dlatego we wstępie deklaruje, że problem naukowy jak również przedmiot badań wymagały zastosowania kilku metod badawczych w szczególności metody dogmatyczno-prawnej oraz metody prawno-historycznej. Autor zaniechał wykorzystania metody prawno-porównawczej w celu zestawienia istniejących w polskim porządku prawnym instytucji z ich tożsamymi odpowiednikami w systemach prawnych innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Jakkolwiek metoda ta wydawałaby się właściwa i cenna poznawczo, to jednak Autor poprawnie uzasadnił swoją decyzję tym, iż ze względu na różny model prawny Policji w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Podstawową metodą badawczą zastosowaną przez Autora jest metoda dogmatyczno-prawna polegająca na krytycznej analizie źródeł normatywnych, orzecznictwa oraz literatury przedmiotu. W tym kontekście należy podkreślić pokaźny materiał normatywny, zarówno międzynarodowy jak i krajowy, który w pracy zaprezentowano. Należy zaznaczyć, że Autor nie tylko prezentuje zgodny pogląd z przedstawionymi stanowiskami doktryny, lecz także prowadzi niekiedy polemikę lub dodaje swoje zdanie odrębne, co stanowi przejaw zrozumienia istoty różnych problemów prawnych i pewnego stopnia dojrzałości badacza.

Metoda historyczna pozwoliła Autorowi na przedstawienie etymologii pewnych instytucji prawnych z zakresu ochrony danych osobowych. Jej zastosowanie w pracy ma charakter uzupełniający, komplementarny w stosunku do metody dogmatycznoprawnej. Zgodzić się bowiem należy z tym, że nie należy omawiać i wyjaśniać współczesnych rozwiązań prawnych bez odwołania się do tego, z jakich pierwotnych koncepcji się one wywodziły. Dlatego w sposób w pełni uzasadniony posłużono się metodą prawno-historyczną, aby ten kontekst historyczny odpowiednio w pracy zagospodarować.

Warto podkreślić, iż Autor, konstruując metodykę badawczą, dostosował ją w sposób adekwatny do złożonego charakteru zagadnień ochrony danych osobowych, co umożliwiło szczegółowe rozwinięcie wielopłaszczyznowej analizy dogmatyczno-prawnej z uwzględnieniem aspektów historycznych oraz doktrynalnych, niezbędnych do precyzyjnego wyjaśnienia badanych problemów.

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

VI. Konkluzje

Zgłoszone powyżej uwagi w żadnej mierze nie umniejszają bardzo wysokiej ocenie merytorycznej recenzowanej rozprawy. Większość z nich ma charakter polemiczny. Uważam, że zarówno koncepcja pracy, przyjęty sposób argumentowania i ocen, jak też rozważania i analizy szczegółowe rozwijane w kolejnych rozdziałach zasługują na uznanie.

Rozważania zawarte w zakończeniu stanowią syntetyczny przegląd przeprowadzonych analiz, a konkluzje wyprowadzone przez Autora odzwierciedlają dojrzałość badawczą i stanowią solidne podstawy do dalszych badań nad zagadnieniem ochrony danych osobowych, szczególnie w kontekście działalności Policji, co dowodzi, że praca może mieć szerokie zastosowanie zarówno naukowe, jak i praktyczne.

Doktorant zaprezentował kompleksowe podejście do złożonych zagadnień związanych z ochroną danych osobowych, ukazując nie tylko aktualne regulacje, ale również analizując ich potencjalne kierunki zmian, co świadczy o jego umiejętności dostrzegania dynamicznie zmieniających się potrzeb prawnych i gotowości do wskazywania usprawnień w ramach obowiązujących regulacji.

Autor podjął się analizy szczególnie aktualnego i doniosłego problemu, jakim jest zagrożenie prywatności jednostki w kontekście cyfryzacji działań operacyjnych organów ścigania, co nadaje pracy waloru współczesności i podkreśla jej znaczenie dla bieżących i przyszłych wyzwań legislacyjnych. W obliczu dynamicznie rozwijającej się przestrzeni technologicznej, organy ścigania posługują się coraz bardziej zaawansowanymi narzędziami przetwarzania, analizy i przechowywania danych osobowych, co może prowadzić do nadmiernej ingerencji w prywatność obywateli, stanowiąc tym samym istotne wyzwanie dla ochrony ich podstawowych praw.

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Autor analizując wpływ nowoczesnych technologii na działalność Policji, akcentuje konieczność budowy spójnego i przejrzystego systemu ochrony danych osobowych, który uwzględniałby specyfikę oraz tempo rozwoju technologicznego. Podjęta w dysertacji problematyka wyraźnie ukazuje wieloaspektowy charakter wyzwań, które stoją przed ustawodawcą. Oryginalne i szeroko zarysowane wnioski Autora na temat niedoskonałości w zakresie ochrony danych osobowych w Policji w kontekście europejskich i krajowych norm prawnych mają istotne znaczenie dla formułowania postulatów *de lege ferenda*, które stanowią merytoryczne wsparcie dla przyszłych prac legislacyjnych i mogą mieć praktyczny wpływ na poprawę funkcjonowania organów ścigania.

W tym stanie rzeczy stwierdzam, że przedłożona dysertacja pt. *„Prawno-administracyjna problematyka ochrony danych osobowych w Policji"* Pana mgr Jakuba Goericka odpowiada kryteriom ustawowym i może stanowić podstawę dalszych stadiów przewodu doktorskiego.

Dlatego z pełnym przekonaniem stawiam wniosek o dopuszczenie Pana mgr Jakuba Goericka do publicznej obrony.

Uniwersytet Śląski w Katowicach
Wydział Prawa i Administracji
ul. Bankowa 11b, 40-007 Katowice
tel. 32 359 20 60, e-mail: wpia@us.edu.pl

www.us.edu.pl/wydzial/wpia